

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.482 van 22 april 2016
in de zaak A. 215.384/X-16.190.**

In zake : 1. Gilberte BREMS
 2. André BREMS
 3. Anne-Marie BREMS
 4. Patrick BREMS
 5. Christophe BREMS
 6. Mark BERNAERTS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Yves Loix en Olivier Verhulst
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Mechelsesteenweg 27
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

Nicolas SEGERS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Peter Flamey en Gregory Verhelst
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Jan Van Rijswijcklaan 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 24 maart 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. A/2015/0060 van 17 februari 2015 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) in de zaak 1213/0075/A/2/0065.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 11.200 van 3 april 2015.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Wouter De Cock heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 oktober 2015.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Olivier Verhulst, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Evi Mees, die loco advocaten Peter Flamey en Gregory Verhelst verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Wouter De Cock heeft een advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Met een besluit van 12 juli 2012 verleent de deputatie van de provincieraad van Antwerpen (hierna: de deputatie) een verkavelingsvergunning aan de consorten Brems “voor het verkavelen van een perceel grond in 1 kavel bestemd voor een vrijstaande eengezinswoning met inbegrip van zorgwoning”.

4. Het bestreden arrest verklaart het verzoek tot tussenkomst van M. Bernaerts onontvankelijk (beslissing 1), het verzoek tot tussenkomst van de

consorten Brems ontvankelijk (beslissing 3), het beroep van N. Segers tot vernietiging van de vergunningsbeslissing van 12 juli 2012 gegrond en vernietigt dienvolgens de vergunningsbeslissing (beslissing 4 en 5) en beveelt de deputatie een nieuwe beslissing te nemen binnen een termijn van drie maanden (beslissing 6).

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

5. De consorten Brems hebben een procedurestuk ingediend waarin zij om de voortzetting van de procedure verzoeken en tevens een “reactie op [het verslag van de] Auditeur” formuleren. Het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’ (hierna: cassatieprocedurebesluit) voorziet na de kennisgeving van het auditoraatsverslag niet in de mogelijkheid om een laatste memorie neer te leggen. Wanneer de auditeur concludeert tot de verwerping van het cassatieberoep moet de verzoeker luidens artikel 18, § 1, van het cassatieprocedurebesluit, op straffe van de toewijzing van de afstand van geding, “vragen dat de procedure wordt voortgezet teneinde te worden gehoord”. Het auditoraatsverslag concludeert tot de verwerping van het beroep van de consorten Brems. Het voormelde procedurestuk wordt alleen in aanmerking genomen in zoverre wordt gevraagd de procedure voort te zetten en gehoord te worden.

V. Onderzoek van de ontvankelijkheid van het cassatieberoep

Standpunt van de partijen

6. De consorten Brems en M. Bernaerts betogen in het verzoekschrift dat zij voldoende belang hebben bij hun cassatieberoep tegen de gegrondverklaring door het bestreden arrest van het derde middel omdat het standpunt van de RvVb hen verplicht een nieuwe verkavelingsaanvraag in te dienen.

7. N. Segers voert aan dat een cassatieberoep slechts ontvankelijk is “voor zover het gericht is tegen het dispositief” van het bestreden arrest. De consorten Brems hebben geen belang bij het cassatieberoep dat gericht is tegen de gegrondverklaring door het bestreden arrest van zijn derde middel en tegen de beoordeling door het bestreden arrest van het belang van M. Bernaerts bij de tussenkomst. Het cassatieberoep is immers niet gericht tegen de gegrondverklaring door het bestreden arrest van zijn tweede middel die “noodzakelijk [diende] te leiden tot de nietigverklaring van de voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen bestreden vergunningsbeslissing”. De gegrondverklaring van het cassatieberoep kan niet tot gevolg hebben “dat het bestreden arrest verbroken wordt”.

De stelling van de consorten Brems en M. Bernaerts met betrekking tot hun belang bij het cassatieberoep dat de gegrondverklaring door het bestreden arrest van het derde middel van N. Segers hen zou verplichten tot het indienen van een nieuwe verkavelingsaanvraag kan volgens laatstgenoemde om de volgende redenen niet worden gevolgd: 1) het dispositief van het bestreden arrest bevat geen enkele bepaling die de consorten Brems zou verplichten tot het indienen van een nieuwe vergunningsaanvraag zodat de consorten Brems vooruitlopen op de besluitvorming van de deputatie die bij de heroverweging rekening moet houden met de motieven van het bestreden arrest, en 2) het door de consorten Brems beoogde voordeel vloeit niet rechtstreeks voort uit de verbreking van het bestreden arrest omdat de consorten Brems “een declaratief arrest [willen] uitlokken waarbij de cassatierechter bepaalde passages uit het bestreden arrest zou corrigeren” waardoor de deputatie bij de heroverweging na het deels gecasseerde arrest van de RvVb nog steeds een verkavelingsvergunning zou kunnen verlenen op basis van de oorspronkelijke plannen van het aanvraagdossier wat “allerminst zeker” is.

8. De consorten Brems en M. Bernaerts dupliceren dat hun cassatieberoep bij beschikking toelaatbaar werd verklaard. Zij argumenteren verder dat een cassatiearrest op grond van hun eerste middel ertoe kan leiden dat zij een nieuwe kans krijgen op een meer gunstige beslissing van de RvVb omdat

de vernietiging door de RvVb zich dan mogelijks zal beperken ten gevolge van de gegrondverklaring van het tweede middel van N. Segers wat een louter procedureel aspect betreft en kan worden rechtgezet door de organisatie van een nieuwe hoorzitting door de deputatie. Ook het verzet tegen de onontvankelijkheidsverklaring van de tussenkomst van M. Bernaerts is “evident van belang”.

Beoordeling

9. De beschikking waarbij het cassatieberoep toelaatbaar wordt verklaard geeft slechts aan dat het beroep niet klaarblijkelijk onontvankelijk is, en doet dus geen definitieve uitspraak over de onontvankelijkheid van het cassatieberoep.

10. Het bestreden arrest vernietigt de vergunningsbeslissing van 12 juli 2012 van de deputatie na het gegrond verklaren van het derde en het tweede middel van N. Segers.

11. In het eerste middel voeren de consorten Brems en Bernaerts de schending aan van de artikelen 4.2.15 en 4.2.16 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), artikel 3 van het besluit van 29 mei 2009 van de Vlaamse regering ‘betreffende de dossiersamenstelling van de aanvraag voor een verkavelingsvergunning’, het rechtszekerheidsbeginsel en artikel 149 Gw.

Zij lichten in een eerste onderdeel toe dat de voor de RvVb bestreden vergunningsbeslissing een verkavelingsvergunning voor één lot betreft en dat volgens de RvVb “het naastgelegen rechts aanpalende bestaande lot mee [had] moeten worden opgenomen in de aanvraag, opdat de aanvraag in dat geval wel handelt over de opsplitsing van een stuk grond in twee of meer kavels” zoals is vereist in de artikelen 4.2.15 en 4.2.16 VCRO en dat de RvVb met deze stelling een ruimere interpretatie geeft aan deze decreetsbepalingen en op ongeoorloofde wijze een bijkomende essentiële voorwaarde aan de

verkavelingsvergunningsplicht of een extra vereiste aan de artikelen 4.2.15 en 4.2.16 VCRO stelt. In een tweede onderdeel betogen zij dat het bestreden arrest “ook het standpunt [lijkt] in te nemen dat de oorspronkelijke kadastrale percelen moeten worden betrokken” in de verkavelingsaanvraag waardoor de RvVb “de mogelijkheid om notarieel percelen op te splitsen” miskent omdat daarvoor “geenszins een verkavelingsvergunning [is] vereist, zoals bedoeld in art. 4.2.15 en 4.2.16 VCRO”.

Het eerste middel gaat aldus terug op de gegrondverklaring door het bestreden arrest van het derde middel van N. Segers.

12. De consorten Brems en Bernaerts voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 4.8.21, § 1, gelezen in samenhang met artikel 4.8.11, § 1, 1°, VCRO.

Zij lichten toe dat het bestreden arrest deze decretale bepalingen miskent door aan te nemen dat M. Bernaerts “als landmeter-expert geen afdoende belang zou hebben” en “niet de ‘juridische hoedanigheid’ heeft als aanvrager, aangezien deze als gevolmachtigde de aanvraag heeft ingediend” terwijl de aanvraag werd ingediend door M. Bernaerts zodat hij “*de iure* een belang heeft bij de procedure tot tussenkomst bij de [RvVb].

Het tweede middel gaat aldus terug op de onontvankelijkheidsverklaring door het bestreden arrest van het verzoek tot tussenkomst van M. Bernaerts.

13. Geen van beide middelen bekritiseren de zelfstandige reden van het oordeel in het bestreden arrest dat de bestreden vergunningsbeslissing moet worden vernietigd omdat het tweede middel van N. Segers gegrond is.

14. Het cassatieberoep waarin cassatiemiddelen worden aangevoerd die één van de zelfstandige vernietigingsmotieven van het bestreden arrest niet

bekritisieren, kan, ook al waren deze cassatiemiddelen gegrond, in principe niet tot cassatie leiden van het bestreden vernietigingsarrest.

15. Het gezag van gewijsde van het bestreden vernietigingsarrest strekt zich uit tot de onverbrekkelijk met het *dictum* verbonden motieven die uitspraak doen over de tijdens het rechtsgeding voor de RvVb betwiste rechtspunten waarover de partijen tegenspraak hebben kunnen voeren. Het gezag van gewijsde steunt op de noodzakelijkheid te beletten dat eenzelfde betwisting altijd zou blijven duren. Dit gezag brengt onder meer met zich dat de in het geding betrokken partijen een door de RvVb genomen bindende beslissing achteraf niet meer in vraag mogen stellen.

Dat gezag van gewijsde strekt zich derhalve ook uit tot het bekritiseerde zelfstandig vernietigingsmotief van het bestreden arrest, te dezen de gegrondverklaring van het derde middel van N. Segers.

De deputatie aan wie met het bestreden arrest het bevel is gegeven om een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van N. Segers, mag zodoende bij het nemen van een nieuwe beslissing het te dezen bekritiseerde vernietigingsmotief dan ook niet meer in vraag stellen. De deputatie dient, anders gezegd, dit met gezag van gewijsde beklede vernietigingsmotief te eerbiedigen. De consorten Brems en M. Bernaerts kunnen, bij het aanvechten voor de RvVb van deze nieuwe beslissing van de deputatie, dit in het bestreden arrest door de partijen betwiste en door de RvVb beslechte rechtspunt, evenmin als de RvVb zelf, ook niet meer in vraag stellen.

16. Uit wat voorafgaat volgt dat het cassatieberoep van de consorten Brems en M. Bernaerts, gelet op het eerste middel, ontvankelijk moet worden verklaard. Er anders over oordelen in toepassing van de voormelde regel (randnummer 14) brengt immers mee dat de consorten Brems en M. Bernaerts het rechtsmiddel van artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State zou worden ontzegd.

17. Het cassatieberoep is ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State heropent het debat.

2. Het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt belast met een aanvullend auditoraatsverslag voor een onderzoek van de middelen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig april 2016, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Johan Lust